

Arrest

nr. 195 101 van 16 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 september 1958.

Op 28 mei 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 13 oktober 2010 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 12 november 2010 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij

arrest van 7 februari 2011 met nummer 55 614 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 24 februari 2011 dient de verzoekende partij, samen met haar gezin, een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 1 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 24 februari 2011 onvankelijk wordt verklaard.

Op 9 november 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag van 24 februari 2011 ongegrond wordt verklaard. De verzoekende partij en haar gezin tekenen beroep aan tegen deze beslissing. Bij arrest van 9 juni 2017 met nummer 188 214 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

Op 9 november 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) in hoofde van de verzoekende partij. De verzoekende partij heeft ook tegen deze beslissing beroep aangetekend. Bij arrest van 9 juni 2017 met nummer 188 216 verwerpt de Raad het beroep.

Op 3 februari 2017 dient de verzoekende partij samen met haar gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 7 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 3 februari 2017 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 7 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing die op 27 maart 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“De heer,

*Naam, voornaam: S.M.[...]
geboortedatum: 01.09.1958
geboorteplaats: Vostan
nationaliteit: Armenië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. .

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09.11.2016, hem betekend op 24.11.2016.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar enig middel als volgt:

“4.1.

De bestreden bestuursbeslissing wordt louter gemotiveerd als volgt: “(…)”

4.2.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals omschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)1.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden en moet rekening gehouden worden met alle feitelijke omstandigheden die het administratief bestuur bekend zijn.

In casu is dit niet het geval.

Geen enkele verwijzing naar de individuele situatie van de verzoekende partij en diens medische en humanitaire achtergrond wordt verricht.

De beslissing betreft een loutere verwijzing naar de wetsartikelen 7 en 74 van de Vreemdelingenwet.

Echter zijn er verschillende elementen eigen aan het dossier van verzoeker, die evident gekend waren bij het bestuur, die in rekening gebracht moeten worden.

4.3.

- 4.3.1.

De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit het artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van om rekening te houden met het duidelijk omschreven artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de internationale verdragen.

Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers in volledigheid als volgt: “(…);”

Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning): “(…).”

Dat de minister of zijn gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker mag hier duidelijk zijn.

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene.

Bij het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten dient de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook op expliciete wijze te argumenteren waarom de toepassing van deze verdragsbepalingen niet kunnen plaatsvinden.

In het bevel tot verlaten grondgebied is hieromtrent niets gemotiveerd. De bestuursbeslissing is bijgevolg niet afdoende gemotiveerd.

- 4.3.2.

Er dient effectief rekening gehouden te worden met de hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (E.V.R.M.) en het Europees Handvest voor de Grondrechten.

Het is dus geenszins voldoende om te verwijzen naar de bevoegdheid in toepassing van het art. 7 van de Vreemdelingenwet om uitwijzingsbevelen af te leveren.

Meer nog, in het artikel 7 van de Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13 wordt verwezen, staat uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'.¹

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Uit onderstaande uiteenzetting zal blijken dat de kwestieuze uitwijzingsbeslissing meerdere internationale verdragsbepalingen schendt.

4.4.

met betrekking tot de medische situatie

- 4.4.1.

Er kan niet ontkend worden dat de verzoeker, die sinds 2010 in België onafgebroken verblijft, aan talloze ernstige aandoeningen lijdt.

De Dienst Vreemdelingenzaken is evident op de hoogte van verzoeker zijn aandoening.

Verzoeker diende op datum van 24/02/2011 een aanvraag in conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken is op datum van 01/04/2011 over gegaan tot het nemen van een ontvankelijkheidsbeslissing. De aandoening werd door DVZ als afdoende ernstig ervaren om de beslissing tot ontvankelijkheid te verklaren.

Ondanks de ernstig aandoening van verzoeker, ging de Dienst Vreemdelingenzaken toch over tot het nemen van een beslissing tot ongegrondheid. Verzoeker tekende hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Huidig beroep is nog hangende.

De eerste en enige aanvraag conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is bijgevolg nog niet definitief beslecht.

Hoe dan ook, indien de Dienst Vreemdelingenzaken meent dat de ongegrondheidsbeslissing ook impliceert dat verzoeker zijn gezondheidstoestand een terugkeer toelaat, dient zij hieromtrent te motiveren.

Uit de beslissing had duidelijk moeten blijken dat de gezondheidstoestand van verzoeker in overweging werd genomen

Dit is niet gebeurd. De beslissing is beperkt tot een loutere verwijzing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Dit is evident niet voldoende.

- 4.4.2.

Verder dient opgemerkt dat het een eerste aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gaat. Noch voor deze definitief ten einde is, wordt aan verzoeker toch al een bevel tot verlaten grondgebied toegekend.

De eerste aanvraag tot verblijf is nog niet definitief beslecht, gelet op het feit dat het beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing, dd. 09/11/2016 nog hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

a)

Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet alsook uit rechtspraak bij uw Raad alsook bij de Raad van State (arrest nr. 207.909 dd. 5 oktober 2010) kan afgeleid worden dat er geen verwijderingsmaatregel kan gebeuren ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog niet ten gronde werd beoordeeld, of dewelke nog niet definitief is gewezen, en dit op straffe van schending van artikel 3 E.V.R.M.

“... (...)” (Zie arrest nr. 16.199 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 23 september 2009)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds voorheen dat artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in een uitwijzingsbevel.

“(...)” (Zie arrest nr. 14.397 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 25 juli 2008)

“(...)” (Zie arrest nr. 88.217 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 26 september 2012)

De medische situatie is niet definitief, noch is de medische aandoening van verzoeker in rekening gebracht bij huidige beslissing. Dit vormt, in overeenstemming met aangehaalde rechtspraak, een schending van artikel 3 E.V.R.M.

Indien de verwerende partij de mening was toegedaan dat de medische problematiek van verzoeker geen probleem zou vormen om een verwijderingsmaatregel te treffen, had zij hieromtrent moeten motiveren.

- 4.4.3.

Verzoeker lijdt aan een ernstige reumatologische aandoening, waarvoor hij een noodzakelijk behandeling geniet en een constante opvolging nodig heeft door een Reumatoloog. De behandeling is zowel medicamenteus als fysisch.

De voorgeschreven behandeling blijkt niet voorhanden in het land van herkomst, zijnde Armenië. Evident houdt dit een schending in van artikel 3 E.V.R.M.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken meent dat ondanks de gezondheidstoestand van verzoeker een terugkeer toch zou mogelijk zijn en er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM – quod non- had zij dit moeten motiveren.

Het recht op een menswaardig leven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot verlaten grondgebied wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een menswaardig leven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Deze belangenafweging is in casu niet gebeurd.

- 4.4.4.

Zoals reeds aangehaald, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken meerdere internationale rechtsnormen geschonden.

a)

Vooreerst is artikel 3 E.V.R.M. miskend.

Artikel 3 E.V.R.M. klinkt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Verzoekende partij zou een eventuele terugkeer naar Armenië ervaren als een onmenselijke behandeling, aangezien hij niet kan rekenen op de nodige behandeling van zijn aandoening

Noch kan hij rekenen op enige sociale steun van vrienden en familie.

Een huidige terugkeer, waarbij de noodzakelijke behandeling niet voorhanden is, vormt hoe dan ook een schending van artikel 3 E.V.R.M.

b)

Verder is ook artikel 13 E.V.R.M. miskend.

Artikel 13 E.V.R.M. omhelst het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Zoals reeds aangehaald, ten opzichte van de verzoeker werd een beslissing tot ongegrondheid van zijn medische regularisatieaanvraag genomen.

Tegen de ongegrondheidsbeslissing werd hoger beroep aangetekend, welke nog steeds hangende is. Dit is geen schorsende procedure.

Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten staat een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 open. Evenmin heeft dit schorsende werking.

Het ontbreken van de schorsende werking van huidige beroepsprocedure, doet vragen rijzen omtrent de effectiviteit van dit rechtsmiddel. Het ontbreken van schorsende werking impliceert immers dat de Belgische overheid het bevel om het grondgebied te verlaten kan tenuitvoerleggen, zonder het resultaat van de procedure af te wachten.

Nochtans haalt de verzoeker in de huidige beroepsprocedure aan dat artikel 3 E.V.R.M. geschonden is door de bestreden beslissingen (cf. 4.4.4.).

Er kan verwezen worden naar het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/ Oostenrijk n° 2283/12 dd. 6 juni 2013:

“((...)).”

Als conclusie stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

“((...)).”

De verzoeker heeft een ‘arguable claim’ onder artikel 3 E.V.R.M..

De onontvankelijkheidsbeslissing genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt actueel aangevochten.

Echter zijn er in hoofde van verzoekster nog 2 hangende annulatieberoepen, welke ook niet schorsend zijn.

Dat aan de verzoeker geen wettelijke bescherming wordt geboden tegen een gedwongen repatriëring, aangezien aan hem het bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 0 dagen werd afgeleverd en dat tegen deze beslissing geen daadwerkelijk rechtsmiddel bij de nationale instanties openstaat, aangezien slechts een niet-schorsend beroep bij wet wordt voorzien.

Aldus, hoewel de verzoeker een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. heeft, wordt hem geen bescherming geboden tegen de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, tegen een gedwongen repatriëring naar Armenië.

Dat het recente arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat ieder beroep tegen een verwijderingsmaatregel een schorsend karakter dient te hebben, in zoverre de middelen gegrond zijn op artikel 3 E.V.R.M.

c)

Zoals reeds opgemerkt ging het om een eerste aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Noch voor deze definitief ten einde is, wordt aan verzoeker toch al een bevel tot verlaten grondgebied toegekend.

De eerste aanvraag tot verblijf is nog niet definitief beslecht, gelet op het feit dat het beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing, dd. 09/11/2016 nog hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4.5.

Verder stelt de beslissing dat aan verzoeker geen enkele termijn meer wordt toegekend, omdat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel tot verlaten grondgebied.

Verzoeker heeft echter het bevel waarnaar verwezen wordt aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gelet op het feit dat ook huidig bevel behept was met een schending van de motiveringsverplichting.

Verzoeker wenst evident het resultaat van het hoger beroep af te wachten

4.6.

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Het legt de overheid de verplichting op om bij het nemen van een beslissing alle belangen tegen elkaar af te wegen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De uitzonderlijke medische situatie van de verzoekende partij dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

De Dienst Vreemdelingenzaken sluit in casu op een onredelijke wijze haar ogen voor de specifieke situatie van de verzoekende partij.

De bestreden beslissing is manifest onredelijk.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

“Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het “afdoende” karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig” (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

“Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing 13 en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

Uit de beslissing blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft genomen van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. Nochtans was deze situatie haar genoegzaam bekend.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet voorhouden in alle redelijkheid met kennis van zaken te hebben geoordeeld.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

Immers moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig in te schatten en af te wegen en rekening te houden met de internationale verdragen, derwijze dat de particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoeker ernstig geschaad.

4.7.

Uit al het bovenvermelde blijkt dat de beslissing tot het verlaten grondgebied bijgevolg vernietigd dient te worden.”

2.1.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Er wordt tevens gemotiveerd dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum. Verder wordt in de bestreden beslissing ook artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet vermeld als juridische grondslag om de termijn om het grondgebied te verlaten te herleiden naar 0 dagen. Hierbij wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 november 2016. Deze motieven worden niet betwist door de verzoekende partij.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te

motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.2.1. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schendingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij stelt immers dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij en met name hetgeen bepaald wordt in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en tevens in artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

De verzoekende partij kan worden gevolgd dat *in casu* in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit kan echter niet automatisch leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier van de verzoekende partij blijkt immers dat de verzoekende partij op 24 februari 2011 een aanvraag heeft ingediend om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in functie van haar medische problematiek. Op 9 november 2016 wordt de beslissing genomen waarbij de aanvraag van 24 februari 2011 ongegrond wordt verklaard. Er blijkt dus dat de medische situatie van de verzoekende partij reeds beoordeeld is geweest.

Er dient bovendien op gewezen te worden dat bij arrest van 9 juni 2017 met nummer 188 216 de Raad het beroep tegen de beslissing van 9 november 2016 heeft verworpen. De beslissing van 9 november 2016 inzake de medische problematiek van de verzoekende partij bestaat dus definitief in het rechtsverkeer. De verzoekende partij heeft bovendien op 3 februari 2017 nog een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden ingediend, ditmaal op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In deze aanvraag heeft de verzoekende partij echter ook gewezen op haar medische situatie. Op 7 maart 2017 wordt een beslissing genomen waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Er wordt onder meer gemotiveerd dat de medische situatie van de verzoekende partij reeds werd beoordeeld en dat de verzoekende partij geen nieuwe medische elementen aan de verwerende partij ter kennis heeft gebracht. Ook het beroep tegen deze beslissing

werd verworpen door de Raad bij arrest van 16 november 2017 met nummer 195 099. Gelet op het voorgaande, blijkt dat de verwerende partij, voor het nemen van de bestreden beslissing, voldoende rekening heeft gehouden met de medische situatie van de verzoekende partij. In de beslissing van 7 maart 2017 waarbij de aanvraag van 3 februari 2017 onontvankelijk wordt verklaard wordt immers gesteld dat de medische situatie reeds werd beoordeeld en dat de verzoekende partij geen nieuwe medische elementen opwerpt. De verzoekende partij betwist niet dat zij geen nieuwe medische elementen heeft opgeworpen. Tevens blijkt niet uit het administratief dossier dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing de verwerende partij op de hoogte heeft gesteld van nieuwe medische elementen of ontwikkelingen. De beslissing van 7 maart 2017 wordt overigens op dezelfde dag en door dezelfde gemachtigde van de staatssecretaris genomen als de huidige bestreden beslissing. De Raad ziet dan ook niet in waarom in de huidige bestreden beslissing deze voorgaande motieven herhaald dienden te worden, nu blijkt dat de verzoekende partij in kennis is gesteld van al deze motieven.

Gelet op het voorgaande kan niet dienstig worden voorgehouden dat bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening werd gehouden met de individuele situatie en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. Gezien bij arrest van 9 juni 2017 met nummer 188 216 het beroep ten aanzien van de beslissing van 9 november 2016 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, verworpen wordt, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris correct heeft geoordeeld dat de medische aandoening van de verzoekende partij geen ziekte is die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de verzoekende partij verblijft. Dit houdt in dat reeds werd beoordeeld dat de verzoekende partij kan reizen – zoals uitdrukkelijk wordt gesteld in het advies van de ambtenaar-geneesheer van 7 november 2017: “*Betrokkene kan reizen*” - waardoor de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat in huidig bestreden bevel nogmaals gemotiveerd moet worden dat de verzoekende partij met haar aandoening kan reizen.

Verder stelt de verzoekende partij dat in de bestreden beslissing geen termijn wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij betoogt echter dat er ook een beroep werd aangetekend tegen dit bevel en dat zij dit wil afwachten. De Raad stelt vast dat het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 november 2016 werd verworpen bij arrest van 9 juni 2017 met nummer 188 216. Een dergelijk beroep heeft ook geen schorsende werking. De verzoekende partij betwist verder niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan dit bevel van 9 november 2016, waardoor niet kan worden ingezien op welke wijze deze vaststellingen kunnen leiden tot de nietigverklaring van huidig bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verder betwist de verzoekende partij niet dat zij niet in het bezit is van een geldig visum. Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, gelet op hetgeen voorafgaat, wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is derhalve ongegrond.

2.1.2.2. De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, verwijzend naar haar gezondheidstoestand en het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

De Raad wijst erop dat in het arrest van 9 juni 2017 met nummer 188 214 vastgesteld werd dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de conclusie van de ambtenaar-geneesheer, waarop de gemachtigde van de staatssecretaris zich had gesteund om de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond te verklaren, dat de noodzakelijke behandeling en opvolging toegankelijk en beschikbaar is in Armenië, niet deugdelijk zou zijn. Aangezien er tot op heden geen indicaties voorliggen van het tegendeel, volstaat deze vaststelling om de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM af te wijzen. Bovendien moet erop worden gewezen dat het EHRM in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 in zijn § 183 heeft gesteld, voor de

toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte, dat het gaat om *“situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting* (eigen vertaling)”. Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. *In casu* toont de verzoekende partij een dergelijke situatie niet aan. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Wat de vermeende schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient erop gewezen dat deze bepaling slechts kan worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr.153 232). Aangezien de schending van artikel 3 van het EVRM niet wordt weerhouden door de Raad, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340).

Daarenboven blijkt dat de verzoekende partij niet gedwongen werd verwijderd alvorens uitspraak werd gedaan over het beroep tegen de beslissing die werd genomen inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, noch vooraleer uitspraak werd gedaan over de het beroep tegen de beslissing die werd genomen inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zie respectievelijk RvV 9 juni 2017, nr. 188 214 en RvV 16 november 2017, nr. 195 099. De verzoekende partij toont dan ook niet aan welk belang zij nog heeft bij deze grief. Dit onderdeel van het middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.1.2.4. Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS